

CONFINADA

Diari informal dels efectes col·laterals d'una pandèmia

#FemFCCUAB

SETMANA 7

Dia 43 (divendres 24 d'abril)

Teletreballar no dona massa treva, és molt més intens.

La presencialitat pot implicar una bona estona per anar al lavabo: el personal de recepció t'avisava per entregar-te un sobre, t'intercepta algú a mig camí per comentar un tema, et saludes amb coneguts. I el pitjor, iniciar una reunió amb una altra dona dins el bany. En aquest cas, preferentment amb les necessitats fisiològiques cobertes, perquè si t'enganxen abans, has begut oli.

En el pis petit cap distracció, amb cinc passes entro dins el bany i de seguida torno a seure davant l'ordinador.

Dia 44 (dissabte 25 d'abril)

El veí de dalt no ha complert la seva promesa de muntar un altaveu i posar música per organitzar una festa veïnal. Millor. Pel que he pogut sentir, no coincidim en absolut en gustos musicals, malgrat el meu ventall és prou extens.

Fa una setmana he instaurat una nova pràctica: meditació gairebé diària. Ajuda molt quan tens un veí que es creu DJ, ajuda més que s'ho cregui poca estona.

Dia 45 (diumenge 26 d'abril)

Ens prenem el medicament de diumenge: unes racions individuals de pastís Sacher que teníem al congelador. Divendres vinent tocarà anar a la farmàcia.

Prenc consciència que porto 25 anys sentint música i no escoltant-la. Incorporo una nova modalitat de meditació: escoltar amb tots els meus sentits, com quan era adolescent, em tombava al llit amb els walkmans i el meu món era només aquell casset. No aconsegueixo discernir si em sento més dinosaure o més nostàlgica i viscuda.

Si tot va bé, dissabte vinent podrem sortir a fer exercici a l'aire lliure. Paradoxa: per primer cop em sento engabiada i el pis se'm fa més petit del que és.

Dia 46 (dilluns 27 d'abril)

Dia de la Verge de Montserrat, patrona de Catalunya. Moltes Montses per felicitar.

Fa 7 anys que ens va deixar la iaia. Li hauria agradat ser conscient que marxava en un dia tan assenyalat, però l'Alzheimer no permet aquestes subtiletes. Penso en les persones que moren aquests dies a la UCI sense l'escalf de la família. És devastador. L'últim alè de la iaia va ser en companyia de la filla i la neta, una mort dolça malgrat tot.

La ment s'embolica en la tenebra: defuncions properes viscudes, o malviscudes, xifres de decessos massa elevades, la por a morir abans d'una edat raonable... el meu cervell té un ampli catàleg quan vol. Resultat: repetir la plorera de Sant Jordi.

Dia 47 (dimarts 28 d'abril)

En 47 dies he ensumat el carrer un sol cop, si descomptem quan baixo la brossa. Espero el dissabte en candeletes.

Tots els meus peücs agonitzen, tenen algun forat a la sola. No em ve de gust cercar la costurera que dec portar dins, torno a les sabatilles per entrenar els peus a calçar-se.

Dia 48 (dimecres 29 d'abril)

Intento fer entendre al Joan que no cal planificar videotrucades a persones conegudes amb les quals no ens uneix un lligam d'amistat, si no ens hem telefonat mai a la vida.

Reflexiono sobre el canvi en les formes de comunicació als darrers 15-20 anys. Quan era adolescent, telefonàvem directament; a l'era dels telèfons intel·ligents, no truquem gaire i, si ho fem, en general abans preguntem per WhatsApp si va bé. I ara em sembla una salvatjada emetre una videotrucada no acordada.

Dia 49 (dijous 30 d'abril)

Les reunions virtuals entre caps de departament s'han convertit en un clàssic de dijous, com el sashimi de salmó. Continuo sense treure'm el xandall.

Molta indignació en llegir el BOE del 24 d'abril, on es detallen les subvencions a partits polítics, mentre no hi ha material de protecció ni testos pel personal sanitari ni per la població. Ens desconfinaran llençant-nos als lleons. Com escarneixen al programa Polònia: ets futbolista o polític? Doncs no hi ha test per a tu.

El que més em revolta, és no haver sentit la notícia a cap mitjà de comunicació. En aquest país estem venuts. També ens mirem molt el melic. Poc sé de l'impacte del virus al món si no cerco a la premsa internacional. Però la secció esports, actualment de rellevància zero, que no falti.

És urgent que deixi de creure en els reis mags i pensar que el periodisme pot salvar el món. A la humanitat ja no la salva ni Déu.

SETMANA 8

Dia 50 (divendres 1 de maig)

Dia 50, un número rodó per inaugurar setmana de confinament i nou mes per estrenar. Ideal per celebrar que avui marxàvem a l'Atlas marroquí. Ens consolem via videotrucada amb els expedicionaris.

Que agosarats! Trenquem la tradició, la rutina i la dinàmica: fem dissabte un divendres. No hem embogit del tot, encara, és que demà serà el gran dia per sortir a fer esport.

Dia 51 (dissabte 2 de maig)

A les sis del matí sortim!! Em sento afortunada de viure en un terme municipal verd. Que bonic està tot. Brolla aigua arreu, els arbustos es mengen el camí. Els sentits estan més desenvolupats: ensumo el romaní, escolto els ocells. Terapèutic 100%.

Dia 52 (diumenge 3 de maig)

Això de llevar-se a dos quarts de sis del matí per anar a fer esport, només s'aguanta quan marxem a fer muntanya al Ripollès. Avui anem a fer un volt a les 8 i llestos.

Ens porten la comanda de formatges de proximitat de Can Xicoy. Hem de potenciar l'engranatge comercial local. Paradoxa: perquè és més car comprar fruita cultivada al costat de casa que no pas mangos del Perú?

Dia 53 (dilluns 4 de maig)

En estat de xoc pel programa sobre sexe digital d'en Basté. Com ha canviat el panorama de la pornografia. Per desgràcia no és nova la situació inferior de la dona, però s'ha assolit un estadi de violència i vexació insuportables. Aleshores abunden les manades.

Quanta hipocresia! Tothom sap que existeixen indústries com la pornografia o el narcotràfic, però són massa potents i no es regulen. El mateix amb tot: no es pot circular a més de 120 km/h i construeixen cotxes que arriben a 250; es donen consells per evitar difondre fake news i no se n'atura la generació; en comptes de conscienciar que el tabac no és salut, s'incorpora el missatge "Fumar mata" als paquets; i un llarg etcètera.

Quan es tracta d'indústries fortes no es va a l'arrel del problema, massa interessos, es posen pedaços. Costa reconciliar-me amb el món i acceptar la realitat.

Dia 54 (dimarts 5 de maig)

Meditar (gairebé) cada dia s'ha convertit en un medicament com el Sacher de diumenge.

No hem tornat a sortir de casa des del cap de setmana, el risc de contagi no ha marxat ni estem de vacances. I jo el que necessito és anar a mar. Per què no podem aplicar les divisions territorials de l'any 1.500 quan els dos Arenys eren un?

Dia 55 (dimecres 6 de maig)

Tenir un pis petit implica no poder tenir moltes prestatgeries, per tant pocs llibres, així que soc assídua a les biblioteques. No tinc més llibres per llegir i em llenço als sudokus.

Una de les recomanacions del Col·legi Oficial de Psicologia de Catalunya és no consumir moltes notícies. Soc la primera que ho practico però no diu massa al nostre favor.

Dia 56 (dijous 7 de maig)

No tinc salmó!!!